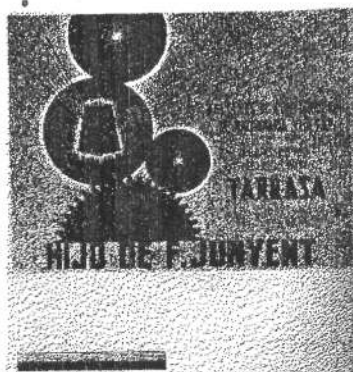

EL COL·LECCIONISME DE TEMÀTICA TERRASSENCA(144)

METAL·LÚRGIA (8). ELS JUNYENT (2)

(continuació)

Per ampliar la nau del taller, l'abril de 1920 Junyent va comprar per 15.000 pessetes als germans Antoni, Jaume i Ramon Blasi, propietaris de la foneria Fills d'A. Blasi, quatre solars al costat del taller, de 87 pams de façana i 442 metres quadrats de superfície. En tres dels solars edificà una quadra d'una planta. Un mes després de la compra, Francesc Benet atorgava poders al seu fill Joan per administrar el negoci i, a més a més, el desembre de 1924 li venia la quadra nova.

*Publicitat de la casa
Junyent (1933)*

Del matrimoni Junyent Benet van sobreviure tres fills mascles, l'Isidre, que va morir el 1908 a l'edat de 18 anys, el Manel i el Joan. El Manel, a la meitat de la dècada dels vint, va posar en marxa, al costat del taller de manyeria familiar, una petita fàbrica de tòrçer i fantasia que no li va donar un bon resultat. Llavors, Manel Junyent va provar sort en els negocis a Sabadell, on es quedaria ja a viure i es casaria tardanament amb la sabadellenca Joana Comas. Manel Junyent va crear el 1927 la societat Badrines i Junyent SL per fabricar gènere de punt,

especialment mitges fines de fil i de seda, al carrer de la Concepció de Sabadell. El seu soci era Santiago Badrinas i Rabat, cunyat del seu germà Joan i nebot de l'industrial i influent personatge terrassenc Benet Badrines i Poll. Santiago Badrinas pertanyia al conservador Centro Tarrasense. Va morir assassinat pels revolucionaris el 22 de febrer de 1937. La societat Badrinas i Junyent, SL no va reeixir tampoc gaire temps. Manel Benet decidí abandonar la indústria tèxtil i es dedicà al comerç.

El tercer fill del matrimoni Junyent Benet, el Joan, va ser el continuador del taller. Va estudiar mecànica a la ciutat alemanya de Hannover. Políticament donava suport a les candidatures salistes. Es va casar amb Rita Badrines i Rabat.

El 1929 Francesc Junyent va traspasar el taller al seu fill Joan. Aquest va mantenir el nom del pare en la denominació comercial, **Fill de F. Junyent**, que va durar fins a la seva fi, malgrat el canvi de forma jurídica de l'empresa a la postguerra. Amb aquesta nova denominació, Joan Junyent va participar, amb vuit industrials terrassencs del metall més, en l'Exposició Internacional de Barcelona de 1929. En un estand col·lectiu de del Palau de Metal·lúrgia, Electricitat i Força Motriu, Junyent va exposar una contínua i va ser premiat amb diploma d'honor.

L'1 de juny de 1932, a l'edat de 74 anys, va morir el fundador de l'empresa, Francesc Junyent i Dalmases. El 1935 va ser per a la casa Junyent un any molt favorable, cosa que va aprofitar per ampliar i modificar les naus de 32 metres de façana de carrer de Pau Claris núm. 26 al 34. El 18 de juliol de 1936 la guerra va agafar Joan Junyent a Castellterçol, qui va demorar 2 o 3 setmanes el retorn a Terrassa i la reincorporació a la feina. En el taller es va formar un comitè de control que integraven Antoni Samper, Joan Masoliver i el comptable Josep Peiró. A començament d'octubre, als dos primers, els van substituir Florenci Pont de la CNT i Ernest Fité de la UGT. A finals de 1936 i en vista que l'escassa demanda anava consumint les reserves de l'empresa, es va recórrer a la Comissió d'Indústries de Guerra de la Generalitat per obtenir encàrrecs per a la fabricació de material de guerra, la qual cosa comportava per al personal l'avantatge afegit de no ser mobilitzat. El 20 de maig de 1937 va tenir lloc l'assemblea per legalitzar el Comitè de Control i es van elegir, per la CNT, els oficials ajustadors Florenci Pont, Rafel Sans i Isidre Torres (director), i, per la UGT, Ernest Fité i Josep Tarrida, ambdós ajustadors, Ramon Santaefèmia (responsable del taller) i Josep Peiró (comptable). El cens de l'empresa era de 42 treballadors -27 de la UGT i 15 de la CNT- i en no arribar al mínim obligatori, no va ser col·lectivitzada. L'augment de l'afiliació de la UGT a costa de la CNT va fer que a primers d'agost es nomenés en el Comitè de Control Isaac Roche de la UGT en el lloc de Rafel Sans de la CNT. De febrer de 1937 a octubre del 1938 s'hi van incorporar 17 treballadors més -la majoria aprenents- per treballar per a la indústria de guerra. Del període de col·lectivització de l'empresa hi ha un estudi inèdit de Josep Eugeni Borao que es basa en la documentació de l'arxiu de Jaume Canyameres.

(continuarà)

RAFEL COMES